

слаба и немощна България, то тогава и ние ще знаем какво да правимъ. За сега само това искаме отъ тебе. После... Ще видимъ. Ще ти пратя вестъ. Помни този часъ, Марио, и не забравяй никога, че си дъщеря на Калояна, че кръвта му вика за отплата...

Девојката изгледа стария боляръ. Лицето ѝ стана сурово. Следъ това прострѣ рѣка надъ мраморната плоча:

— Заклевамъ се въ паметта на баща си, че вѣчаги въ мене вие ще имате все сѣщия ратникъ за преуслѣването на дѣлото, че никога нѣма да забравя своя дългъ къмъ сина на Асѣна, че никога нѣма да намѣря покой дори не бѣде отмѣстена кръвта на царъ Иваница..

И тя отново падна на колѣне, бледна, вдѣхновена, скръстила рѣце въ мълчалива молитва.

Илиница я цѣлуна по челото, прекръсти я, благослови я и се запѣти съ тихи крачки къмъ лѣвата врата на църквата. Дребната му снага изчезна също тъй безшумно и незабелязано, както бѣ дошла.

Въ това време младата невѣста на Люи дѣо Шателъ бързо даваше последнитѣ си нареждания, прибираше нѣкоя забравена дреболия, тичаше отъ време на време да прегърне майка си, надничаше отъ провореца, дали е дошла кочията.

Зоя вървѣше стѣпка по стѣпка следъ дъщеря си, изтриваше отъ време на време сълзитѣ си, правѣше се на весела, непрестанно ѝ даваше напѣтствия, съвети. Пожчваше ѝ да се види съ ромейскитѣ си сродници отъ майчина страна. Залутваше се да помага при стѣгането на сандѣцитѣ. При всѣко изтропване на конь, потрепваше. Ето, най-сетне бѣ настаналъ жестокия часъ за раздѣла съ едничката си дъщеря.

Презъ широко отворенитѣ градски порти присѣгаха кочии следъ кочии, всички знатни власти отъ близки и далечни краища идѣха да изпратятъ императорската невѣста. Цѣла седмица вече какъ се точеха гости отъ цѣлата страна.

Предъ портата на Витлеемови изтрополѣ затворе